

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ**Η ζωή αλλιώς...****ΛΙΓΟΙ ΠΙΣΤΕΥΑΝ**

ότι σήμερα θα ζούμε σε μια
άλλη Ελλάδα, όταν πέρσι
υπογραφόταν το μνημόνιο
με τους δανειστές μας.

■
Γράφουν για το τι έγινε
και τι πρέπει να γίνει οι:

Στέφανος Μάνος

Νίκος Κωνσταντόπουλος

Νίκος Μέρτζος

Νίκος Ευθυμιάδης

Κωστής Μπιτζάνης

και ο πρόεδρος του ΕΚΘ,
Παναγιώτης Τσαραμπουλίδης

σελ. 16 - 21

Οι μεγάλες
αλλαγές στη ζωή
των ανθρώπων,
οι κίνδυνοι, οι φόβοι,
οι ευκαιρίες,
μέσα από πέντε
προσωπικές ιστορίες

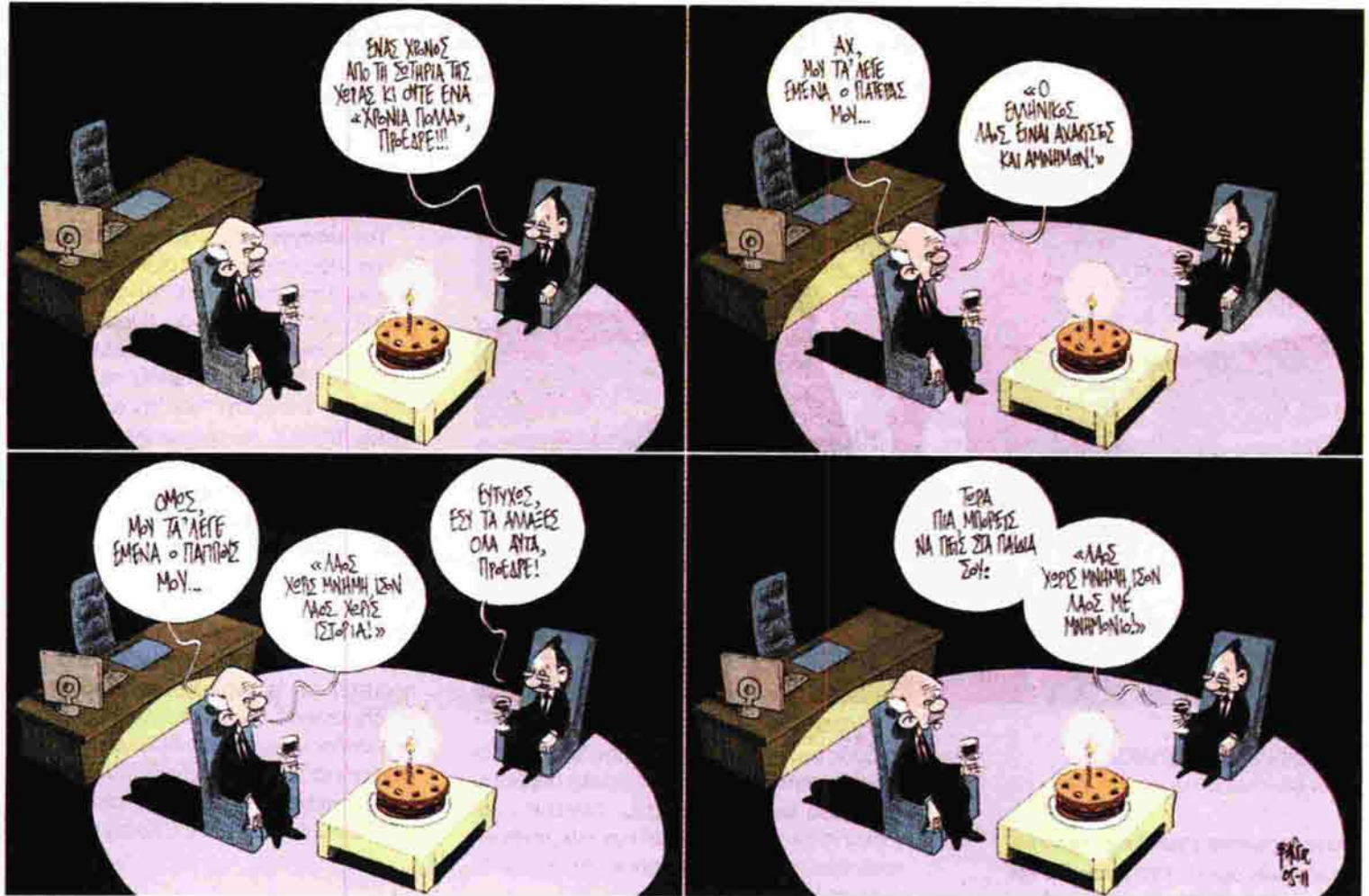

ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΜΕ ΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ

Ενα χρόνο μετά την επιβολή του μνημονίου, η Ελλάδα είναι μια διαφορετική χώρα. Οι περισσότεροι -όχι όλοι- κατάλαβαν ότι κάτι δεν έγινε καλά τα προηγούμενα χρόνια. Από αυτούς που κυβερνούσαν. Αλλά και από όσους κομπορρημονούσαν και βάτευαν το σώμα της πατρίδας. Από όσους συμμετείχαν στο «πάρτι» ή έστω τσιμπούσαν από τα ψίχουλα... Τώρα τα πράγματα είναι στριμώκωλα. Η Ελλάδα είναι με την πλάτη στον τοίχο, με περιορισμένη ανεξαρτησία, άθυρμα στα χέρια των δανειστών της. Ολα δεκτά, έστω και με απογοήτευση, πίκρα ή βρισιδί. Αρκεί να υπάρξει ορατή διέξοδος. Αυτό είναι που πληγώνει περισσότερο. Η αίσθηση του μάταιου. Κι είναι δουλειά της κυβέρνησης πριν απ' όλα να πείσει, αν έχει ακόμη τη δύναμη, ότι έχει σχέδιο που βγάζει σε ξέφωτο, που οδηγεί τη χώρα σε ασφαλές λιμάνι. Ο «ΑτΚ» δημοσιεύει 6 άρθρα διαφορετικών αποχρώσεων που βοηθούν στην καλύτερη κατανόηση της περίπλοκης κατάστασης.

Τ. Χ.

Το μνημόνιο είναι ο καθρέφτης μας!

ΤΟΥ Ν. Ι. ΜΕΡΤΖΟΥ
δημοσιογράφου,
προέδρου της Εταιρείας
Μακεδονικών Σπουδών

Ενα χρόνο μετά, οι αιρετοί αντιπρόσωποι των Ελλήνων αρνούνται να αντιμετωπίσουν την ελληνική τραγωδία και επιδίδονται σε μίαν αχρεία φαρσοκωμωδία. Η αντιπολίτευση εξακολουθεί να αναθεματίζει θεολογικά το μνημόνιο και η συμπολίτευση να μην το εφαρμόζει αποφασιστικά. Ετσι, προσθέτουν εκατέρωθεν νέα δεινά.

Το πρόβλημα της χώρας είναι και ήταν εξαρχής πολιτικό. Οι πολιτικοί μας οδήγησαν σταδιακά στη σημερινή κρίση και τώρα δε μας οδηγούν στην υπέρβασή της. Φτάσαμε εδώ, επειδή:

1ον Το κράτος ξοδεύει περισσότερα απ' όσα εισπράττει. Επιπλέον δεν εισπράττει όσα δικαιούται και κατασπαταλά όσα έχει. Ετσι, κάθε χρόνο δανείζεται για να καλύψει τα ελλείμματά του.

2ον Η εθνική οικονομία παράγει ολιγότερα -συνήθως ακριβότερα ή ευτελέστερα- απ' όσα καταναλώνουν η ίδια και η ελληνική κοινωνία. Ετσι, δανείζεται τόσο η οικονομία -με την εγγύηση του κράτους

η δημόσια- όσο και η καταναλωτική κοινωνία.

3ον Το δημόσιο χρέος αυξήθηκε σταδιακά τόσο πολύ και, γι' αυτό, με συνεχώς υψηλότερα επιτόκια, ώστε το 2010 η Ελλάδα δεν εύρισκε πια να δανειστεί όσα χρειαζόταν για να εξοφλήσει απλώς τα τοκοχρεολύσια της και τα νέα ελλείμματα του γενικού προϋπολογισμού της.

Γίνεται, λοιπόν, φανερό ότι στα τέλη του 2009 η Ελλάδα είχε χρεοκοπήσει και είχε θανάσιμη ανάγκη να βρει, έξω από το απαγορευτικό κύκλωμα των αγορών χρήματος, ένα νέο και μάλιστα τεράστιο δάνειο, ώστε να αλλάξει αμέσως ζωή με δραματική ταχύτητα και τραχύτητα για να επιζήσει. Αυτό είναι το μνημόνιο. Αν δεν υπήρχε, έπρεπε να εφευρεθεί. Είναι τεράστιο δάνειο και ταυτόχρονα θεραπευτική συνταγή.

Δε χωράει καμιά αμφιβολία ότι η κυβέρνηση:

■ Εχασε πολύτιμο χρόνο και με την ολιγωρία της επιδείνωσε την ήδη τραγική κρίση.

■ Δε διαπραγματεύθηκε το μνημόνιο και μπορούσε να επιτύχει καλύτερους όρους.

■ Δεν τολμά ακόμη τις αναγκαίες, οδυνηρότατες τομές και, όπου ψήφισε νόμους τομής, δεν τους εφαρμόζει.

■ Είναι αμφίθυμη και τελειώς ασυντό-

νιστη, ενώ τμήματά της μοιάζουν με παιδική χαρά ή με πάρκο αργόσχολων.

■ Εξαπάτησε εν ψυχρώ το λαό προεκλογικά, αποδεκάτισε μετεκλογικά τις λαϊκές τάξεις και διαλύει την αγορά.

Εξίσου αναμφίβολα, όμως, είναι ότι:

■ Καμιά άλλη κυβέρνηση δε θα μπορούσε να επιβάλει τα σκληρά μέτρα των τελευταίων 12 μηνών.

■ Το ΠΑΣΟΚ συγκρούεται με τον εαυτό του και αναιρεί την πολιτική ιδεολογία του για να εξιλεωθεί.

■ Χρειαζόταν πολιτικό χρόνο η οβιδική μεταμόρφωση.

■ Καμιά άλλη πολιτική δύναμη δεν πείθει ούτε καν παραπλανά το λαό ως εναλλακτική λύση.

Η σημερινή ελληνική τραγωδία δεν προέκυψε από παρθενογένεση. Είναι εκπρομελέτης γέννημα και θρέμμα των πολιτικών. Το πολιτικό σύστημα της χώρας ήταν ανέκαθεν ένα συστηματικό πελατειακό σύστημα, που έκρυβε την ντροπή του με φύλλα συκής, το Σύνταγμα και τις ιδεολογικές ρητορείες. Ακόμη και το ασκητικό ΚΚΕ των ζηλωτών στηρίζεται στις συντεχνίες - πελατείες του.

Αυτό το εγγενές πελατειακό πολιτικό σύστημα οργάνωσε επιστημονικά, χρησιμοποίησε αδιάστακτα και αποθηρίωσε εγκληματικά ο πατέρας του σημερινού πρωθυπουργού, ίνα πληρωθή το ρηθέν

«αμαρτία γονέων παιδεύουσι τέκνα!»

Με χρήματα του ελληνικού λαού και των Ευρωπαίων οι εκάστοτε κυβερνήσεις των τελευταίων τριάντα ετών εξαγόραζαν ψηφοφόρους και οδήγησαν, μεσ' στην τρελή χαρά, το λαό στη χρεοκοπία. Διορισμοί, επιδοτήσεις, συντάξεις, απαλλαγές, αποζημιώσεις, διπλασιασμοί αμοιβών, επιδόματα, σεμινάρια, δάνεια, χάρισμα δανείων, ενισχύσεις σωματείων, θιάσων και σφραγίδων, κουτουρού παροχές, έργα βιτρίνας! Μια κραιπάλη χωρίς κανένα αντίκρισμα ούτε προορισμό εξασφάλιζε εξουσία στα δύο μεγάλα κόμματα και... κοντά στο βασιλικό πότιζε τα μικρότερα.

Το κράτος γιγαντώθηκε για ένα μόνο σκοπό: «μια θέση και για τα δικά μας παιδιά». Η πολιτική συναλλαγή και η κομματική πατρωνία γενίκευσαν τη διαφθορά. Οι ληστρικές συντεχνίες κράτος εν κράτει, η Ολιγαρχία αφεντικό στη Δημοκρατία, η κάθε δημόσια υπηρεσία μαγαζί των υπαλλήλων της και κάθε χειμώνα οι αγρότες στους δρόμους για το «κατιτίς» τους -πανωσάμαρα μισό δισ. ευρώ τη φορά! Ε, για τέτοια ψυχικά να μη δανειστεί «λιγάκι» η Ελλάδα;

Τώρα μας ήρθε ο λογαριασμός. Ονομάζεται «μνημόνιο» και μας καθρεφτίζει. Όταν σε τρομάζει ο εαυτός σου που βλέπεις, δε σπάζεις τον καθρέφτη. Αλλάζεις.